

DOBRODRUŽSTVÍ V LESE

Zatímco Sára, dědeček i babička chodili po lese a hledali oba malé tuláky, zaběhnutým kozlíkům celý den nic nechybělo. V korunách stromů ševelil mírný větřík a na jehličí probleskovaly paprsky slunka. Vesele si poskakovali. Hlad je netrápil. Ochutnali listy na mladém jeřábu, uždíbli si listy maliní, lesních jahod, tu a tam naražili na trsy trávy a zvědavě očichávali houby i zaječí bobky. Jejich putování bylo pro ně úžasným dobrodružstvím. Nebezpečí, které na ně v lese číhalo, si vůbec neuvědomovali.

Navečer se pomaloučku, polehoučku začalo smrákat. Tou dobu se probudil ve svém mělkém důlku zajíc. Byl samotář. Celý den odpočíval a podřimoval.

Nyní se protáhl, vykoukl z úkrytu a větřil. Vtom zaslechl poblíž pelíšku podezřelé zvuky. Zastríhal ušima: „Co to?“ Po chvilce se zase

v jeho blízkosti ozvalo podivné škrunkání. Ušák se příkrčil, našpicoval slechy s černými špičkami a rozhlížel se. Když se v okolí nic nedělo, uklidnil se.

„Vrrrrr,“ zaškrunkalo už potřetí. „Ten zvuk vychází z mého hnízda,“ pomyslel si zajíc. Dumal, kdo ho vydává. A opět uslyšel hlasitě: „Vrrrr, brrrrr, škrunk.“ Ušáka napadlo: „Vždyť to vychází z mého břicha.“ Seděl a naslouchal. Zvuky neustávaly. Správně odhadl: „Asi mi kručí v břichu hladem. To znamená jediné: Budu se muset vydat na pastvu.“

Vyskočil a zamířil k okraji lesa. Občas se zastavil, zastříhal dlouhýma ušima a větřil. Najednou ucítil neobvyklý pach. Rozhlédl se a spatřil před sebou dvě zvířata. Jedno bylo celé bílé. Druhé mělo také bílou srst, ale s černými skvrnami. Zajíc si položil otázku: „Kdo jsou ta dvě podivná stvoření?“ Příkrčil se, aby splynul s okolím, a uvažoval: „Tohle nejsou srnky. Ty nemají takovéhle zbarvení. Bílá barva není dobrá pro lesní tvory. Každá šelma by je na dálku dobře viděla.“

Pro jistotu se schoval pod větvemi nízkého smrčku a ty dva živočichy pozoroval. Myslel si: „Znám jezevce, lišky, laně, veverky, lasičky i kuny, ale tahle světlá zvířata nejsou ani jedno z nich. Mám před nimi prchnout?“ Nakonec se rozhodl, že uteče a ukryje se ve vysoké trávě na okraji lesa. Hned vyskočil a dlouhými skoky tam zamířil.

Kůzlata si ho všimla. Puntík zamečel: „Kopýtko, podívej, dědečkovi utekli z králíkárný králíci.“

Bratr ze samé radosti povyskočil. Byl rád, že narazili na kamarády z babiččina dvorku. Les mu teď za soumraku připadal pustý a smutný. Neběhaly tu slepice, nekokrhal sousedův kohout. Dosud nepotkali kočku, natož psa. Jen se divil: „Naši králíci jsou bílí s černými skvrnami. Tenhle je hnědý.“

„Asi se vyválel v bahně,“ napadlo Puntíka.

„Ano. Je to nejspíš zlobivý uličník. Až za námi příběhne naše maminka, bude ráda, že my jsme se neušpinili, vid’?“ radoval se bratříček.

Puntík přikývl. „Jdeme za ním. Napomeneme ho, ať se neválí v bahně. To hodné děti nedělají,“ navrhl.

Kopýtko přikývl.

Oba kozlíci se rozeběhli za zajícem. Ušák dostal strach a prchal. Kozlíci skákali za ním. Zajíc měl ale rychlejší běhy a utekl jim. Kopýtko a Puntík se po chvíli unavili a zastavili se. „Dal bych si trochu čerstvé trávy,“ ozval se Kopýtko.

„Já už mám taky hlad,“ přiznal se bratříček.

„Víš co? Vratíme se domů. Staroušci nám určitě něco v chlívku nachystali,“ navrhl Kopýtko.

Puntík souhlasil: „Jdeme.“ Kůzlata se otočila a vracela se k domku. Šla a šla, až spatřila konec lesa. Kopýtko se zaradoval: „Za chvíli budeme doma.“

Jenže na okraji lesa na ně čekalo překvapení. Před nimi byla louka. Přešli ji. Za ní byl napravo les a vlevo pole.

„Kam půjdeme dál?“ zeptal se Puntík.

Bratr kývl hlavou směrem k polím. Na jednom rostla kukuřice a na druhém obilí. Mezi nimi vedla cesta, ale krajina zde byla zcela neznámá. „Vidíš střechu našeho domku?“ zeptal se Puntík.

„Nevidím,“ odpověděl mu bratr.

„Co budeme dělat?“ začal kňourat Puntík.

„Půjdeme po cestě. Určitě nás zavede domů,“ navrhl odvážně Kopýtko.

„To je dobrý nápad,“ pochválil ho bratr a kozlíci kráčeli dál. Už vesele neposkakovali. Bolely je nožky a měli hlad i žízeň. Naštěstí kukuřičné pole brzy končilo. Za ním se rozprostírala louka. Vyhládlí kozlíci se začali pást. „Myslíš, že už jsme blízko domova?“ ozval se Puntík, když si naplnil břicho.

„Určitě. Vždyť jsme ušli pořádný kus. Náš domek tu někde musí být,“ uvažoval Kopýtko a rozhlížel se kolem dokola, ale ať koukal sebevíc, střechy žádných domků široko daleko neviděl. Na obloze zablikala první hvězdička.

Puntík začínal mít strach. Uvědomil si, že babička je každý večer i s mámou kozou zahнала do chlívků a pořádně zastrčila petlici, aby byli v noci v bezpečí. „Je večer. Chtěl bych domů. Kde je náš chlívek?“ zeptal se.

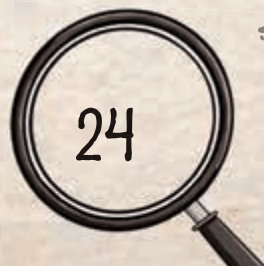
„Nevím,“ odpověděl mu bratr.

„Nezabloudili jsme?“ zděsil se Puntík.

„Myslím, že ne. Půjdeme ještě kousek. Náš domov musí být nablízku,“ uklidňoval ho bratr.

„Tak si pospěš. Za chvíli bude pořádná tma,“ pobízel ho vystrašený Puntík.

Kopýtkovi se už moc ťapat nechtělo, ale nic jiného jim nezbývalo.

PRVNÍ NOC NA SVOBODĚ

Kozlíci šli dál cestou necestou. Mezitím na krajinu padla černočerná tma. „Mě bolí nohy a chce se mi spát,“ zívł asi po půlhodině Kopýtko.

„Mně se taky zavírají oči. Sotva vidím na cestu,“ posteskl si Puntík.

„Tak se někde natáhneme a vyspíme se,“ navrhl Kopýtko.

„Kde?“ mekl Puntík.

„Nevím,“ odpověděl mu bratr.

„Já se bojím. Musíme se někde schovat,“ začal kňourat Puntík.

„Kam se chceš ukrýt?“ zajímalo Kopýtko.

Bratr na jeho otázku neodpověděl.

„Schováme se v trávě na mezi,“ vyřešil problém Kopýtko.

Puntík mlčel a rozhlížel se, zda by nenašel lepší místo.

Kopýtko viděl, že se bojí. „Až se rozední, určitě spatříme naši vesničku a zítra večer už budeme nocovat doma v chlívků,“ uklidňoval ho odvážnější bratr.

Puntík mlčel.

Hladoví a unavení kozlíci se stulili vedle sebe na travnaté mezi a vmžiku spali jako dudci.

Kozy ve tmě špatně vidí, proto naši tuláci nemohli vědět, že před nimi byl borový les. V něm žila v dutině stromu kuna lesní. Její tělo pokrývala hustá hnědá srst. Huňatý ocas měl o poznání tmavší barvu. Na hrdle jí svítila krémová skvrna. Byla velmi obratná. Sebejistě se pohybovala v korunách stromů. Šplhala po větvích a znamenitě skákala ze stromu na strom.

Celý den spokojeně prospala. Po západu slunce se probudila a vyrazila na lup. Dnes měla spadeno na veverky. Nedávno narazila na jejich hnízdo v nejvyšší části koruny starého javoru na okraji lesa. „Málokdy mi tohle zvířátko unikne,“ dělala si cestou laskominy a těšila se, jak si na nich pochutná. Už viděla jejich hnízdo.

Vyčuhovala z něho rezatá hlavička s černým čumáčkem a dvěma štrapatými oušky. Kuna se odrazila. Dlouhým skokem hupsla na nejnižší větev. Hned se od ní odrazila a neslyšně skočila na druhou, o kousek výš. Odtud hups na třetí a z té na poslední, kde bylo veverčí hnízdo. Chystala se zahryznout mláděti do krku, ale veverka si povšimla prudkého pohybu, nečekaně vyrazila z útulného pelíšku a prchala. Za ní vyskočil i její sourozenec. A po něm i jejich matka. Všichni tři zmizeli v korunách stromů.

Kuna byla rozmrzelá z toho, že se jí útok nevydařil, ale řekla si: „Nevadí. Najdu si nějaké plody na stromech.“ Protože žádné neobjevila, hopsala dál. Na okraji lesa si řekla: „Třeba zde narazím na hmyz. Ten je také dobrý,“ a chvíli tam pátrala. Měla smůlu. Tentokrát nesehnala k večeri ani sousto. „Musím se vydat někam dál,“ pomyslela si

a skákala jasnou měsíční nocí po louce. Ani tam žádné žrádlo neobjevila. Vydala se po polní cestě.

Najednou ucítila neznámý pach. Neslyšně se blížila k oddychujícím kůzlatům. Už je ve tmě před sebou viděla. Zarazila se a přemýšlela, zda se má pokusit zmocnit se jich. Nakonec usoudila, že jsou pro ni příliš velká. Dávala přednost menší kořisti. Velkým obloukem je obešla a zamířila dlouhými skoky směrem k protější stráni.

